

РЕШЕНИЕ

№ 3980

гр. София, 22.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. III-В СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Н. Димов

Членове: Велина Пейчинова
Теодора Иванова

при участието на секретаря Юлия С. Димитрова Асенова
като разгледа докладваното от Велина Пейчинова Въззивно гражданско дело
№ 20221100506393 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.258 – чл.273 от ГПК.

С решение от 13.10.2021г., постановено по гр.дело №24127/2021г. по описа на СРС, II Г.О., 76-ти състав, е осъден „Й.*” ЕООД, с ЕИК *****, да заплати на Н. С. Ц., с ЕГН *****, на основание [чл.128, т.2 КТ](#) сумата от 19634.50 лв., представляваща неизплатено брутно трудово възнаграждение за периода от м.09.2020г. до 11.02.2021г., ведно със законната лихва, считано от 27.04.2021г. /дата на подаване на исковата молба в съда/ до окончателното ѝ изплащане, на основание чл.86, ал.1 ЗЗД сумата от 597.39 лв., законна лихва за забава, считано от м.10.2020г. до 27.04.2021г., на основание чл.79, ал.1 от ЗЗД сумата от 2400 лв., цена по договор за услуга (протокол за приемане на извършена работа от 28.08.2020г.), ведно със законната лихва, считано от 27.04.2021г. /дата на подаване на исковата молба в съда/ до окончателното ѝ изплащане, както и на основание чл.78, ал.1 ГПК сумата 1646.00 лв., сторени разноси по делото. С решението е осъден „Й.*” ЕООД, с ЕИК *****, да заплати на основание чл.78, ал.6 ГПК по сметка на СРС сумата 1035.36 лв., представляваща държавна такса и възнаграждение за вещо лице. С решението е допуснато на основание чл.242, ал.1 от ГПК предварително изпълнение на решението в частта относно присъдената главница от 19634.50 лв., представляваща неизплатено брутно трудово възнаграждение за иския период.

Постъпила е въззивна жалба от ответника - „Й.*” ЕООД, с ЕИК *****, чрез пълномощник адв.П. В., с която се обжалва изцяло решение от 13.10.2021г., постановено по гр.дело №24127/2021г. по описа на СРС, II Г.О., 76-ти състав, с което са уважени предявените искове с правно основание чл.128, т.2 от КТ, чл.86, ал.1 ЗЗД и чл.79, ал.1 от ЗЗД, както и са присъдени в тежест на ответника разноси. Инвокирани

са доводи за неправилност и незаконосъобразност на обжалваното решение, като постановено в противоречие на материалния закон и при неправилен анализ на събраните по делото доказателства. Поддържа се, че първоинстанционният съд не е обсъдил релевираните в писмения отговор конкретни възражения относно това, че ищецът не е изпълнявал възложената му работа в съответствие с изискванията на работодателя – пълно, точно и качествено, както и не се е съобразявал с конкретни срокове за изпълнение на отделните дейности, които му е възложено да извърши. Твърди се, че ищецът е изпълнявал трудовите си задължения бавно, некачествено и без съобразяване със заложените срокове. Поддържа се, че неправилен е изводът на първоинстанционния съд, че в писмения отговор се съдържа извънсъдебно признание на неизгоден за ответника факта относно наличието на „някакво“ изпълнение на трудови задължения на ищеца. Излага се, че с оглед спецификата на възложената на ищеца работа от него се е изисквало не „някакво“ изпълнение на трудови задължения, а пълно, цялостно, точно, навременно, ежедневно и без всякаква забава изпълнение на възложената работа, което в конкретния случай не е било извършвано от ищеца. Твърди се още, че относно претенцията на ищеца за заплащане на сумата от 2400 лв., представляваща стойност на възложени услуги по допълнително споразумение №12/03.08.2020г. към рамков договор е неоснователна, тъй като се основана на споразумение, което е сключено преди да бъде сключен рамковия договор между страните от 05.08.2020г., поради което не поражда права и задължения за страните. Поддържа се, че с оглед неоснователността на предявените искове, то и допуснатото от първостепенния съд предварително изпълнение на решението в частта относно присъдената главница от 19634.50 лв., представляваща неизплатено брутно трудово възнаграждение за исковия период, се явява неправилно и като такова следва да бъде отменено. Моли съда да постанови съдебен акт, с който да отмени обжалваното решение и да постанови друго, с което да отхвърли предявените искове. Претендира присъждане на разноски, направени пред двете съдебни инстанции.

Въззиваемата страна - Н. С. Ц., с ЕГН *****, не депозира писмен отговор, в съдебно заседание чрез пълномощник адв.С., изразява становище за неоснователност на постъпилата въззивна жалба. Излага се, че при постановяване на обжалваното решение първоинстанционният съд се е съобразил и анализирал релевантните за спора факти и доказателства, приложил е правилно материалния и процесуалния закон, като е обосновал законосъобразен извод за основателност на заявените искиви претенции. Моли съда да постанови съдебен акт, с който да потвърди обжалваното решение като правилно и законосъобразно.

Предявени са от Н. С. Ц., с ЕГН *****, срещу „Й.“ ЕООД, с ЕИК *****, при условията на обективно съединяване искове с правно основание чл.128, т.2 от КТ, чл.86, ал.1 от ЗЗД и чл.79, ал.1 от ЗЗД във вр. с чл.266, ал.1 от ЗЗД.

СОФИЙСКИЯТ ГРАДСКИ СЪД, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира, че фактическата обстановка се установява така както е изложена от първоинстанционния съд. Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови доказателства по смисъла на чл.266, ал.2 и ал.3 от ГПК, които да променят така приетата за установена от първостепенния съд фактическа обстановка. В тази връзка в мотивите на настоящия съдебен акт не следва да се преповтарят отново събраните в първата инстанция доказателства, които са обсъдени правилно като са преценени релевантните за спора факти и обстоятелства.

В случая не спорно между страните и от доказателствата по делото се установява, че са обвързани от трудово правоотношение на основание сключен между

тях трудов договор №44/01.09.2020г., съгласно който ищецът се задължава да постъпи на работа на 01.09.2020г. и да изпълнява длъжността "инженер, хидромелиоративно строителство", с уговорено основно трудово възнаграждение в брутен размер на 3670 лв. /чл.5.1 от договора/, което работодателят поема задължението да изплаща за всеки календарен месец до 10-то число на следващия календарен месец /чл.5.2 от договора/. Трудовото правоотношение между страните е прекратено със заповед №27/11.02.2021г.на работодателя, издадена на основание чл.327, ал.1, т.2 от КТ, считано от 11.02.2021г..

От доказателствата по делото се установява още, че между страните е бил подписан и рамков договор за услуги на 05.08.2019г., съгласно който ответното дружество - „Й.*” ЕООД като възложител възлага на ищеца - Н. С. Ц. като изпълнител конкретни консултански услуги, изразяващи се в предоставяне на консултации /устни и/или писмен вид/, вземане на участия в работни групи, изготвяне на писмени становища и др., като е уговорено за всяка отделна поръчка да се подписва допълнително споразумение между страните, включващо срокове за изпълнение, цени и начин на плащане, като изпълнителят изготвя месечен отчет за извършената работа за отделните времеви периоди. В чл.9 от рамковия договор е уговорено, че възнаграждението се определя на месечна база, след представяне от изпълнителя на отчет за изработеното през месеца и отчет за допълнителни разходи, при наличие на такива, като в случай, че в срок от 3 работни дни от получаване на отчета, възложителят не възрази, отчетът и изработеното се считат за одобрени и приети от възложителя /ал.5/ и изплащането на възнаграждението се извършва в срок от 3 работни дни след приемане на отчета за извършената работа по посочена банкова сметка на изпълнителя /ал.8/. На основание сключения между страните рамков договор за услуги на 05.08.2019г. е било подписано допълнително споразумение №12/03.08.2020г., с което възложителят е възложил, а изпълнителят е приел да извърши срещу възнаграждение конкретно описани в чл.1 услуги, като в чл.2 е уговорено, че за извършените услуги възложителят се задължава да заплати на изпълнителя възнаграждение в нетен размер на 2400 лв., като плащането се извършва при спазване на условията, залегнали в чл.9 от рамковия договор.

Предвид възприемането на установената от първоинстанционния съд фактическа обстановка, съдът достига до следните правни изводи:

Въззивната жалба е допустима - подадена е в срока по чл.259, ал.1 от ГПК от легитимирана страна в процеса срещу първоинстанционното съдебно решение, което подлежи на въззивно обжалване, поради което следва да се разгледа по същество.

Разгледана по същество въззивната жалба е **НЕОСНОВАТЕЛНА**.

Съгласно чл.269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, по допустимостта му – в обжалваната част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Обжалваното първоинстанционно решение е валидно и допустимо, като при постановяването му не е допуснато нарушение на императивни материалноправни и процесуалноправни норми. Решението е и правилно, като на основание чл.272 ГПК въззивният състав препраща към мотивите изложени от СРС, обосноваващи окончателен извод за основателност на предявените при условията на обективно съединяване искове с правно основание чл.128, т.2 от КТ, чл.86, ал.1 от ЗЗД и чл.79, ал.1 от ЗЗД във вр. с чл.266, ал.1 от ЗЗД. При правилно разпределена доказателствена тежест съобразно нормата на чл.154 от ГПК и изпълнение на задълженията си,

посочени в нормата на чл.146 от ГПК, първоинстанционният съд е обсъдил събраните по делото доказателства, като е основал решението си върху приетите от него за установени обстоятелства по делото и съобразно приложимия материален закон, поради което съдът следва да разгледа доводите на жалбоподателя във връзка с неговата правилност. Настоящата въззивна инстанция споделя изцяло изложените в мотивите на първоинстанционното решение решаващи изводи за основателност на предявените искове и на основание чл.272 ГПК препраща към тях. Фактическите и правни констатации на настоящия съд съвпадат с направените от районния съд в атакувания съдебен акт констатации /чл.272 ГПК/. Доводите в жалбата са изцяло неоснователни. Във връзка с изложените във въззивната жалба доводи, следва да се добави и следното:

По исковете с правно основание чл.128, т.2 от КТ:

В нормата на [чл.128 КТ](#) е установено по императивен начин основното задължение на работодателя да изплаща на работника (служителя) уговореното в трудовия договор възнаграждение като насрещна престация за предоставената и използвана работна сила на служителя. При предявен иск по [чл.128 КТ](#) в тежест на работника (служителя) е да докаже, че претендираното от него неизплатено възнаграждение действително е било уговорено с работодателя, и че е престира реално уговорената работа, доколкото от тези положителни факти именно работникът черпи изгодни правни последици, а в тежест на работодателя е да докаже, че дължимото възнаграждение действително е било изплатено.

В конкретната хипотеза правилно и в съответствие със събраните по делото доказателства първоинстанционният съд е приел, че за исковия период от време между страните е съществувало трудово правоотношение като ищецът е престира на ответника работната си сила, изпълнявайки длъжността "инженер, хидромелиоративно строителство", с уговорено основно трудово възнаграждение в брутен размер на 3670 лв.. Спорно по делото е дали се дължат на ищеца трудовите възнаграждения за исковия период, доколкото ответникът навежда възражения за неизпълнение и/или лошо/некачествено изпълнение на трудовите му задължения, съответно неспазване на заложените срокове за изпълнение на възложената му работа.

В константната практика на ВКС се приема, че трудовият договор е особен вид възмезден договор, което се обуславя от съдържанието на основните насрещни престации по него - от страна на работника/служителя - предоставяне на работодателя на работната си сила, а от страна на работодателя - заплащане на трудово възнаграждение, представляващо цената на работната сила /в този смисъл решение №171 от 10.07.2013г., постановено по гр.д.№843/2012г. по описа на ВКС, IV Г.О., Г.К., постановено по реда на [чл.290 ГПК](#)/. Работникът/служителят е длъжен да изпълнява работата, за която се е уговорил, и то точно и добросъвестно, съобразно предвиденото в [чл.124](#) и [чл.125 КТ](#), като работодателят му дължи уговореното трудово възнаграждение за извършената работа /[чл.128 от КТ](#)/. При непрестиране на работната сила право на трудово възнаграждение съществува само в случаите, когато това не се дължи на виновно поведение на работника/служителя, а именно: при неизпълнение на трудовите норми /[чл.266, ал.1 КТ](#)/, при престой и производствена необходимост /[чл.267 КТ](#)/, при производство на некачествена продукция /[чл.268, ал.3 КТ](#)/. На следващо място въззивният съд намира да посочи, че лошото изпълнение на трудовите задължения от работника, или непълното им изпълнение -изпълнение само на част от задълженията, включени в трудовата функция на работника, няма за последица недължимост на уговореното между страните трудово възнаграждение. Трудово

възнаграждение се дължи в уговорения размер, като за работодателят е налице правната възможност да ангажира във връзка с неточното изпълнение на трудовия договор от работника дисциплинарната отговорност на последния, включително като го уволни дисциплинарно.

В разглеждания случай от събраните по делото доказателства не се установяват твърденията на въззивника-работодател, че ищецът е изпълнявал трудовите си задължения бавно, некачествено и без съобразяване със заложените срокове, както и не се установява /а и страните не въвеждат твърдения/, ищецът да се е задължил да престира на ответника конкретен краен резултат, в което всъщност се изразява и основната разлика между трудовия договор, при който страните постигат съгласие за престиране на работна сила, и гражданския договор /договор за поръчка или договор за изработка/, при който същността на уговорената престация е конкретен краен резултат.

При така установеното по делото и противно на твърденията във въззивната жалба се налага извода, че за ответника като работодател предвид двустранния и възмезден характер на трудовото правоотношение ([чл.242 КТ](#)) е възникнало основното задължение по [чл.128 КТ](#) да заплаща месечно на ищеца в качеството му на служител уговореното трудово възнаграждение. Съобразно [чл.154, ал.1 ГПК](#) изцяло в тежест на ответника е да докаже, че е изпълнил задължението си за изплащане на процесните трудови възнаграждения за исковия период. В конкретния случай въззивната инстанция намира, че по делото не се установява, ответникът да е извършил плащания за дължимите трудови възнаграждения в полза на ищеца по законоустановените за това начини по [чл.270, ал.3 от КТ](#) лично на работника по ведомост или срещу разписка, или по писмено искане на работника на влог в посочената от него банка. Нормата е императивна и съставлява една от гаранциите за изплащането на трудовото възнаграждение. Същевременно, тя въвежда писмената форма за доказване изпълнението на задължението на работодателя. Във всички случаи заплащането на работната заплата следва да се документира по надлежния ред, поради което и на основание [чл.164, ал.1, т.3 и т.4 ГПК](#) свидетелски показания за установяване на това обстоятелство са недопустими. В случая доказателства за заплащането на претендираната сума не са ангажирани. В тази насока са и изводите на съдебния експерт в приетото по делото заключение на съдебно-счетоводна експертиза, в която е посочено изрично, че при проверка в счетоводството на ответното дружество не се съдържат доказателства за изплащане на начисленото за исковия период трудово възнаграждение на ищеца, поради което при приложение на неблагоприятните последици от правилата за разпределение на доказателствената тежест, правилни са изводите на СРС, че предявените искове за заплащане на месечни трудови възнаграждения са основателни в предявените размери, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба в съда. Заявените с въззивната жалба общи възражения срещу обоснования извод на решаващия съд, че е налице основание за ангажиране отговорността на работодателя да заплати на ищеца дължимото му трудово възнаграждение за исковия период съдът намира, че не сочат необоснованост на решението и като отчита че не са подкрепени от събрани по делото доказателства, приема за неоснователни.

На следващо място и само за пълнота въззивният съд намира, че правилно СРС е присъдил на ищеца brutния размер на трудовото му възнаграждение, така както е заявена исковата претенция, с допуснато увеличение на размера на исковете, съгласно депозирана молба в съдебно заседание на 06.10.2021г., без да бъдат приспаднати размера на удържките, които работодателят следва да внесе за дължимия от служителя

данък върху общия доход и осигурителни вноски. Съгласно трайно установената съдебна практика, обективирана в решения на ВКС, постановени по реда на чл.290 от ГПК – например - решение №166 от 25.02.2010г. по гр.д.№220/2009г., Г.К., III Г.О. на ВКС, не е налице пречка със съдебния акт да бъде присъдено брутно трудово възнаграждение, като дължимият данък и осигурителни вноски ще се изплатят от събраните суми в изпълнителното производство. Това е така, тъй като данъкът и осигурителните вноски са публични държавни вземания /чл.162, ал.2, т. 1 от ДОПК/, а в изпълнителното производство държавата се смята винаги присъединен вискател за дължимите ѝ от длъжника публични вземания, съгласно чл.458 от ГПК. Съдебният изпълнител при събиране на дължимото трудово възнаграждение е длъжен да отдели суми за изплащане на тези задължения. По горните аргументи въззивният съд счита, че са налице основанията в закона за ангажиране отговорността на ответника-работодател да заплати на ищеца сумата от 19634.5 0 лв., представляваща неизплатено брутно трудово възнаграждение за периода от 01.09.2020г. до 11.02.2021г., ведно със законната лихва, считано от 27.04.2021г. /дата на подаване на исковата молба в съда/ до окончателното ѝ изплащане. Първостепенният съд е достигнал до същия правен извод и правилно е уважил предявените икове с правно основание чл.128, т.2 от КТ.

По исковете с правно основание чл.86, ал.1 от ЗЗД:

Във въззивната жалба не се съдържат конкретни оплаквания досежно порочността на съдебен акт в частта на присъдена мораторна лихва върху главниците за трудово възнаграждение, предвид на което съдът споделя мотивите на първоинстанционния съд и на основание чл.272 от ГПК препраща към тях като счита, че решението в частта относно присъдената мораторна лихва е законосъобразно, постановено при правилно приложение на материалния закон, няма допуснати процесуални нарушения в хода на съдебното производство. Само за пълнота въззивният съд намира да посочи, че задължението по чл.128, т.2 КТ е срочно и следователно с настъпването на падежа му всеки месец при неизпълнението му работодателят изпада в забава по смисъла на чл.84, ал.1 ЗЗД. Съгласно [чл.270, ал.2 КТ](#) трудовото възнаграждение се изплаща авансово или окончателно всеки месец на два пъти, доколкото не е уговорено друго. В случая в подписания между страните трудов договор №44/01.09.2020г. се съдържа изрична уговорка между тях, че работодателят поема задължението да изплаща уговорено основно трудово възнаграждение за всеки календарен месец до 10-то число на следващия календарен месец /чл.5.2 от договора/. Следователно дължимото трудово възнаграждение за всеки месец е станало изискуемо и работодателят е изпаднал в забава за изплащането му, считано от 11-то число на всеки следващ календарен месец. По тези съображения въззивният съд намира, че правилно е прието от СРС с оглед акцесорния характер на претенцията за обезщетение за забава върху задължението за заплащане на главница и предвид установеното по отношение на главното вземане, че основателна се явява и претенцията за дължимата мораторна лихва, като относно размера, за който е уважена е кредитирал приетото по делото заключение на съдебно-счетоводна експертиза, която е обективна и компетентно изготвена, неоспорена от страните в хода на съдебното производство. Първоинстанционният съд правилно е уважил предявените икове с правно основание чл.86, ал.1 от ЗЗД.

По иска с правно основание [чл.79, ал.1](#) вр.чл.266 от ЗЗД:

В конкретната хипотеза и при съвкупния анализ на събраните по делото доказателства съдът приема, че по делото се установява възникването и съдържанието на твърдяното между страните облигационно отношение, възникнало на основание

сключен между тях рамков договор за услуги на 05.08.2019г. и подписано на основание на него допълнително споразумение №12/03.08.2020г.. Изцяло неоснователен и в пълно противоречие на приетите по делото доказателства е доводът на въззивника, че допълнително споразумение №12/03.08.2020г. към рамков договор е сключено преди рамковия между страните договор от 05.08.2020г., поради което не поражда права и задължения за страните. Видно от приетия по делото рамков договор за услуги се установява, че същият е сключен между страните на 05.08.2019г., а допълнителното споразумение №12, на което ищецът основана исковата си претенция е подписано на 03.08.2020г.. С оглед съдържанието на сключения рамков договор за услуги на 05.08.2019г. и подписано на основание на него допълнително споразумение №12/03.08.2020г., който съдържа насрещни волеизявления на двете страни – възложител и изпълнител, досежно предмета, цената и поети права и задължения, съдът приема, че има характеристиката на договор за изработка. Този вид сделки се уреждат от гражданското законодателство и по-конкретно от чл.258-269 от ЗЗД. За да претендира ангажиране на отговорността на ответника - „Й.*” ЕООД в качеството му на възложител, с който е сключен договора за изработка, ищецът, който има качеството на изпълнител по сключения договор, носи доказателствена тежест да установи с допустимите в закона доказателствени средства, че е изправна страна по сключения договор за изработка, а именно, че е изпълнил договорената работа, която е приета от възложителя. В конкретния случай от приетия по делото като доказателство двустранно подписан от възложител и изпълнител протокол от 28.08.2020г. се установява, че възложителят е приел извършената от изпълнителя работа по допълнително споразумение №12/03.08.2020г., както и е потвърдил задължението си за заплащане на договореното възнаграждение в уговорения срок. В приетия като доказателство протокол от 28.08.2020г. се съдържат неизгодни за въззивника-ответник факти и доколкото същият е подписан от представител на дружеството-възложител, не е оспорено от него по надлежния ред в хода на съдебното производство, поради което съдът приема, че макар и частен документ се ползва с доказателствена сила относно удостоверените в него факти и обстоятелства. Следователно с оглед ангажираните пред първата инстанция доказателства настоящият въззивен състав приема, че въззиваемият - ищец е доказал факта, че е изпълнил възложената работа съобразно поръчаното от възложителя, като последният е приел извършената работа. Приемането на извършената работа обхваща два момента: 1/ фактическото получаване на конкретно изработеното от поръчващия и 2/ признанието, че изработеното съответства на поръчаното. В този смисъл приемане има само, когато реалното получаване на изработеното се придружава от изрично или мълчаливо изразено заявление на поръчващия, че счита работата съобразена с договора /т.е. приемането не е само фактическо, но и правно действие/. В конкретния случай в приетия като доказателство протокол от 28.08.2020г. се съдържа изрично волеизявление на управителя на ответното дружество, че е приел извършената от изпълнителя работа по допълнително споразумение №12/03.08.2020г., както и е потвърдил задължението си за заплащане на договореното възнаграждение в уговорения срок. Налице са предпоставките за ангажиране на договорната отговорност на възложителя да изпълни поетото от него задължение, уговорено в чл.2 от сключеното между страните допълнително споразумение №12/03.08.2020г. към рамков договор, а именно, че се задължава да заплати на изпълнителя за извършените от него услуги възнаграждение в нетен размер на 2400 лв., като плащането се извършва при спазване на условията, залегнали в чл.9 от рамковия договор. В чл.9, ал.8 от рамков договор е уговорено, че изплащането на възнаграждението се извършва в срок от 3 работни дни след приемане на отчета за

извършената работа по посочена банкова сметка на изпълнителя. В случая отчета за извършената работа е приет от възложителя с протокол от 28.08.2020г. и изискуемостта на задължението да заплати дължимото възнаграждение е настъпила на 03.09.2020г.. С оглед на изложените аргументи и при липсата на ангажирани от въззивника-ответник доказателства за заплащане на уговореното възнаграждение правилно първоинстанционният съд е уважил предявения иск с правно основание [чл.79, ал.1](#) вр.чл.266 от ЗЗД.

С оглед на изложените съображения и поради съвпадение на крайните изводите на въззивната инстанция с тези на първоинстанционния съд обжалваното решение, в т.ч. и в частта на разноските и допуснатото предварително изпълнение по чл.242, ал.1 от ГПК, като правилно и законосъобразно следва да бъде потвърдено на основание чл.271, ал.1 от ГПК.

С оглед изхода от правния спор пред настоящата съдебна инстанция право на разноски има въззиваемата страна - ищец, но доколкото няма заявена в този смисъл претенция, както и доказателства за реално направени такива пред въззивната инстанция, съдът не следва да се произнася в тази насока.

Воден от горното СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, Г.О., III-В състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение от 13.10.2021г., постановено по гр.дело №24127/2021г. по описа на СРС, II Г.О., 76-ти състав.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред ВЪРХОВЕН КАСАЦИОНЕН СЪД в едномесечен срок от съобщението до страните, че е постановено.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____